

XIV. LEÓ PÁPA ÜZENETE A HIVATÁSOK 63. VILÁGNAPJÁRA

Isten ajándékának belső felfedezése

Kedves testvéreim, kedves fiatalok!

A feltámadt Jézus vezetésével és oltalma alatt húsvét negyedik vasárnapján, „a Jó Pásztor vasárnapján” tartjuk a hivatások 63. világnapját. Ez kegyelmi alkalom arra, hogy megosszák néhány gondolatot a hivatás belső dimenziójáról, melyet úgy értünk, mint Isten azon ingyenes ajándékának felfedezését, amely szívünk mélyén sarjad és bontakozik ki. Járjuk végig hát együtt egy igazán szép életnek az útját, amelyet a Pásztor mutat nekünk!

A szépség útja

János evangéliumában Jézus szó szerint így határozza meg magát: „a szép pásztor” (ὁ ποιμὴν ὁ καλός) (Jn 10,11). Ez a kifejezés egy tökéletes, hiteles, példamutató pásztorra utal, aki kész életét adni juhaiért, s ezzel kinyilvánítja Isten szeretetét. Ő olyan pásztor, aki magával ragad: aki rátekint, felismeri, hogy az élet valóban szép, ha őt követjük. Ennek a szépségnek a megismeréséhez azonban nem elegendők a testi szemek vagy az esztétikai szempontok: szemlélődésre és belső elmélyülésre van szükség. Csak az mondhatja bizalommal: „Bízom benne, vele az élet valóban szép lehet, ezt az utat akarom járni”, aki megáll, figyelve hallgat, imádkozik, és befogadja az ő tekintetét. A legcsodálatosabb pedig az, hogy amikor tanítványainak szegődünk, mi magunk is „széppé” válunk: szépsége átalakít bennünket. Ahogyan Pavel Florenszkij teológus írja, az aszkézis nem „jó” embert, hanem „szép” embert hoz létre.¹ A szentek ismertetőjegye ugyanis – a jóság mellett – a Krisztusban élő emberből sugárzó ragyogó lelki szépség. Így tárul fel teljes mélységében a keresztény hivatás: részesedés az ő életében, osztozás az ő küldetésében és ragyogás az ő szépségében.

¹ „Az aszkézis nem a »jó« embert hozza létre, hanem a szép embert; és a szentek megkülönböztető jegye egyáltalán nem a »jóság«, amely testi, sőt nagyon bűnös emberekben is meglehet, hanem a lelki szépség: a ragyogó, világosságot sugárzó személy vakító szépsége, mely a durva, testi ember számára teljesen elérhetetlen” (Pavel Florenszkij: *La colonna e il fondamento della verità [Az igazság oszlopa és alapja]*, Rusconi, Milano, 1974, 140–141).

Ez a belső élet-, hit- és értelemösszeköttetés volt Szent Ágoston tapasztalata is, aki a *Vallo-mások* harmadik könyvében – miközben megvallja ifjúkori bűneit és hibáit – így ismeri fel Istent: „Bensőbb voltál legbensőbb valómnál.”² Önmagán túl felfedezi az isteni vilá-gosság szépségét, mely vezeti őt a sötétségben. Isten jelenlétét lelke legmélyén fedezi fel, s ebből megérti, mennyire fontos a belső élet gondozása, mint a Krisztussal való kapcsolat tere, és mint az az út, amelyen megtapasztalhatjuk Isten szépségét és jóságát életünkben.

Ez a kapcsolat imádságban és csendben épül, és ha ápoljuk, megnyit bennünket a hivatás ajándékának befogadására és megélésére. A hivatás sohasem kényszer vagy előre meg-határozott séma, melyhez egyszerűen alkalmazkodni kell, hanem egy szeretet- és boldog-ságterv. A belső élet gondozása: innen kell sürgősen újramegújítani a hivatásgondozást és az evangelizálás mindig új munkáját.

Ebben a szellemben arra hívok mindenkit – családokat, plébániákat, szerzetesi közössé-geket, püspököket, papokat, diakónusokat, hitoktatókat, nevelőket és világi hívőket –, hogy egyre jobban törekedjenek olyan környezet kialakítására, ahol ez az ajándék befo-gadható, táplálható, megőrizhető és kísérhető, hogy bőséges gyümölcsöt teremjen. Csak akkor bontakozhat ki és érhet be Isten hívása, ha környezeteink élő hitben ragyognak, kitartó imádság táplálja őket, és testvéri kísérés jellemzi őket; s így válhat a hivatás a boldogság és az üdvösség útjává az egyén és az egész világ számára. Elindulva tehát azon az úton, amelyet Jézus, a szép Pásztor mutat, ismerjük meg jobban önmagunkat és ismer-jük meg közelebbről Istent, aki meghívott bennünket.

Kölcsönös megismerés

„Az élet Ura ismer bennünket, és szerető tekintetével megvilágosítja szívünket.”³ Minden hivatás ugyanis annak tudatosításával és megtapasztalásával kezdődik, hogy Isten szere-tet (vö. 1Jn 4,16): ő mélyen ismer bennünket, számontartja hajszálainkat (vö. Mt 10,30), és mindegyikünk számára az életszentség és a szolgálat egyedülálló útját gondolta ki. Ennek a megismerésnek azonban kölcsönösnek kell lennie: arra kaptunk meghívást, hogy megismerjük Istent az imádságban, az ige hallgatásában, a szentségekben, az Egyház éle-tében és a testvéreinknek való önátadásban. Ahogyan a fiatal Sámuel, aki éjjel – vélhetően váratlanul – meghallotta az Úr hangját, és Éli segítségével megtanulta felismerni (vö. 1Sám 3,1–10), úgy nekünk is meg kell teremtenünk a belső csend tereit, hogy megsejtsük, mit hordoz az Úr szívében a mi boldogságunkra. Nem elvont értelmi tudásról vagy tanult ismeretről van szó, hanem életünket átalakító személyes találkozásról.⁴ Isten a szívünk-ben lakik: a hivatás meghitt párbeszéd vele, aki hív – a világ sokszor fülsüketítő zaja ellenére is –, és arra kér, hogy valódi örömmel és nagylelkűen válaszoljunk.

„*Noli foras ire, in te ipsum redi, in interiore homine habitat veritas* – Ne menj ki, téj vissza önmagadba: az igazság a belső emberben lakik.”⁵ Ismét Szent Ágoston az, aki em-lékeztet, milyen fontos, hogy megtanuljunk megállni, belső csendet teremteni, hogy meg-hallhassuk Jézus Krisztus hangját. Kedves fiatalok, hallgassatok erre a hangra! Hallgas-satok az Úr hangjára, aki arra hív benneteket, hogy teljes életet éljete, hogy megvalósít-sátok életeteket, hogy talentumaitokat kamatoztassátok (vö. Mt 25,14–30), korlátaitokat és gyengeségeiteket pedig Krisztus dicsőséges keresztyéhez kapcsoljátok! Szánjatok időt

² Szent Ágoston: *Vallo-mások (Confessiones)*, III, 6, 11, CSEL 33, 53.

³ *A jövőt teremtő hűség* kezdetű apostoli levél (2025. december 8.), 5.

⁴ Vö. XVI. Benedek pápa: *Deus caritas est* kezdetű enciklika (2005. december 25.), 1.

⁵ Szent Ágoston: *Az igaz vallásról (De vera religione)*, XXXIX, 72, CCSL 32, 234.

a szentségimádásra, állhatatosan elmélkedjetez Isten ígézén, hogy azt mindennap megéljéte, és vegyetez részt tevékenyen és teljes mértékben az Egyház szentségi és közösségi életében. Így megismeretez az Urat, és a vele való meghitt barátságban felfedeztez, hogyan ajándékozátok oda magatokat: a házasságban, a papságban, az állandó diakonátusban vagy a megszentelt életben – szerzetesi közösségben vagy a világban élve: minden hivatás mérhetetlen ajándék az Egyház számára, és annak, aki örömmel fogadja. Az Úr megismerése mindenekelőtt azt jelenti, hogy megtanulunk bízni benne és gondviselésében, mely minden hivatásban túlradóan megnyilvánul.

Bizalom

A megismerésből bizalom születik, mely a hit gyermeke, és nélkülözhetetlen magatartásforma mind a hivatás elfogadásához, mind a benne való kitartáshoz. Az élet ugyanis folyamatos bizalom az Úrban, állandó ráhagyatkozás az Úrra, akkor is, amikor terveit felülírják a mieinket.

Gondoljunk Szent Józsefre, aki a Szűzanya várandósságának váratlan titka ellenére is a mennyei álomra hagyatkozik, és engedelmes szívvel fogadja el Máriát és a Gyermekezt (vö. Mt 1,18–25; 2,13–15). Názáreti József az Isten tervében való teljes bizalom képe: akkor is bízik, amikor körülötte minden sötétségbe borul és kedvezőtlennek tűnik, amikor a dolgok látszólag a várttal ellenkező irányban haladnak. Ő bízik az Úrban, és ráhagyatkozik az Úrra, mert biztos az ő jószágában és hűségében. „Egész életében, minden körülmények között József ki tudta mondani »fiat«-ját, mint Mária az angyali üdvözetkor és Jézus a Getszemáni-kertben.”⁶

A remény jubileuma arra tanított, hogy szilárdan bízzunk Isten ígéréteiben, ne engedjünk a kétségbeesésnek, győzzük le félelmeinket és bizonytalanságainkat, abban a bizonyosságban, hogy a feltámadt Jézus Úr a világ történelme és a mi személyes élettörténetünk felett: nem hagy magunkra legkomorabb óráinkban, hanem világosságával eloszlatja minden sötétségünket. És éppen az ő Lelkétől kapott világosságnak és erőnek köszönhetően – a megpróbáltatások és válságok közepette is – azt láthatjuk, hogy hivatásunk egyre érettebbé válik, egyre jobban visszatükrözi annak szépségét, aki meghívott bennünket: a hűség és a bizalom szépségét, a sebek és bukások ellenére is.

Érés

A hivatás ugyanis nem statikus cél, hanem dinamikus érlelődési folyamat, melyet az Úrral való meghitt kapcsolat táplál: Jézussal maradni, engedni a Szentlélek működését a szívben és az élet helyzetében, és mindent a kapott ajándék fényében újraolvasni – ez a hivatásban való növekedés útja.

A szőlőtőhöz és a szőlővesszőkhöz hasonlóan (vö. Jn 15,1–8) egész életünknek szoros és élő kapcsolatban kell állnia az Úrral, hogy a megpróbáltatások és a szükséges metszések által egyre teljesebb választ adhassunk hívására. Azok a „helyek”, ahol Isten akarata leginkább megmutatkozik, és ahol megtapasztaljuk az ő végtelen szeretetét, gyakran azok a hiteles, testvéri kapcsolatok, amelyeket életünk során képesek vagyunk kialakítani. Milyen nagy ajándék egy jó lelkivezető, aki segít hivatásunk felismerését és kibontakozását! Milyen fontos a hivatás tisztázása és elbírálása a Szentlélek fényében, hogy a hivatás teljes szépségében megvalósulhasson!

⁶ Ferenc pápa: *Patris corde* kezdetű apostoli levél (2020. december 8.), 3.

A hivatás tehát nem olyasmi, amit azonnal birtokba veszünk, nem egy egyszer s mindenkorra „megkapott” dolog, hanem út, amely az emberi élethez hasonlóan bontakozik ki: az ajándékot nemcsak őrizni kell, hanem naponta táplálni az Istennel való mindennapi kapcsolatban, hogy növekedhessen és gyümölcsöt teremjen. „Ennek igen nagy értéke van, mert egész életünket Isten elé helyezik, aki szeret bennünket, és engedi megértenünk, hogy semmi sem egy vak káosz gyümölcse, hanem épp ellenkezőleg, minden beleszűrhető az Úrnak adott válaszba, akinek csodálatos terve van számunkra.”⁷

Kedves testvéreim, kedves fiatalok, arra bátorítalak benneteket, hogy a mindennapi imádság és az Isten igéjén való elmélkedés által ápoljátok személyes kapcsolatokat Istennel. Álljatok meg, figyelve hallgassatok, bízzátok rá magatokat: így hivatások ajándéka megéri, boldoggá tesz benneteket, és bőséges gyümölcsöt hoz az Egyház és a világ számára.

A Boldogságos Szűz Mária, az isteni ajándék belső befogadásának mintaképe és az imádságos hallgatás tanítómestere kísérjen benneteket ezen az úton!

Kelt a Vatikánban, 2026. március 16-án.

XIV. Leó pápa

⁷ Ferenc pápa: *Christus vivit* kezdetű szinódus utáni apostoli buzdítás (2019. március 25.), 248.